

Лютеръ умрѣ въ Ейслебенъ на 18-ый Февруарій 1546 въ пълно-то исповѣданіе на вѣрж-тж кож-то той проповѣдваше. Послѣдны-тѣ му думы бѣхж: «Отче въ твои-тѣ ржцѣ прѣдавамъ духа си; Ты мя избави, Ты мой вѣрный Богъ.» Той былъ человекъ отъ желѣзно прилѣжаніе и обширно добродушіе. Срѣщо князове и господари той стоя като канарж, срѣщо дѣца-та, простъ и дѣтски. Языкъ-тѣ той владѣше както никой прѣди него и може бы и никой слѣдъ него; духъ-тѣ му бѣше богатъ и великъ, а сърдце-то му горящо, но мягко и нѣжно. Дѣятельность-та му не е за измѣруваніе. Съ каменнж храбрость на вѣрж-тж съ кож-то той ся прѣдставяше прѣдъ всякого, той съвокупи дѣтинскж кротость прѣдъ Бога си; и корона-та на негово-то ученіе, кое-то отъ тогава останжло съкровище на Евангелскж-тж църквж, бѣше това, че той искорени съ коренъ-тѣ оправданіе-то чрѣзъ дѣла прѣдъ Бога; и вѣра-та въ свободнж благодать Божіж въ Иисуса Христа, кой-то оправдава нечестиви-тѣ, постави на мѣсто-то му. Негово-то имя не ще да ся забрави до гдѣ-то въ Германіж ся намѣрватъ Христіаны, кои-то ся управлять отъ слово-то Божіе.

Скоро слѣдъ Лютеворж-тж смърть избухнж война-та, защо-то царь *Карлъ* искаше да истрѣби Евангелскж-тж църквж. Той първомъ сполучи слѣдъ като зе Саксонскый Курфирестъ и Хессенскый Ландграфъ въ плѣнъ, и мъчеше Евангелисти-тѣ въ Германіж съ *Итеримъ*, т. е. една